

Emily istui ruokapöydässä. Hän tuijotti ulos ikkunasta, eikä kuunnellut muiden keskustelua. Jack, Ava ja Thomas juttelivat keskenään, koska ikkunasta ulos katselevan tytön kanssa oli turha yrittää keskustella. Tiedän sen kyllä paremmin kuin hyvin. Yhtäkkiä lähtiessään tyttö oli sanonut vain olevansa väsynyt, kuten koko kuukauden ennen sitä hetkeä. Emily ei koskaan kävellyt suoraan huoneensa ovelle. Ei koskaan. Se on ainut asia, mikä toistui hänen elämässään. Hän käveli kolmen minuutin matkaa aina vähintään kahdeksan minuuttia, koska käveli kiertoreittiä. En tiedä mikä siihen on syynä, enkä koskaan saa tietää. Sillä ei ole mitään väliä. Thomas joka tapauksessa soitti minulle Emilyn lähdettyä ruokalasta. En jaksanut välittää opettajani vastalauseista, joilla hän yritti pitää minut tunnilla. Lähdin tunnilta, ovi paukahti perässäni kiinni. Pääsin tytön huoneen ovelle ennen tätä. En koskaan saanut tietää, mikä hänellä oli. Voin arvata ja se on luultavasti oikein. Tyttö ei kuitenkaan puhunut sanaa koko illan aikana huoneessa, jonka ikkunasta lankesi auringonlaskun pehmeät värit. Emily otti pöydällään olevasta purkista kolme lääkettä, joiden tiedän olevan kipulääkkeitä, todella vahvoja kipulääkkeitä. Hän veti minut sängylle istumaan. Kysyin kyllä, mikä hänellä on. Tyttö ei koskaan vastannut kysymykseen. Hän vain itki olkapäästäni vasten. Se oli ensimmäisiä kertoja, kun näin hänen itkevän. Kolme tuntia istuin sängyllä lohduttamassa Emilyä, joka kärsi kivusta. Se oli elämäni yksi vaikeimmista hetkistä. En tiennyt, mitä teen tai sanon. Kaikki tuntui liian paljolta ja liian vähältä. Nyt hän makaa käsivarsillani koulun pihalla. Katson hänen silmiinsä, joissa on sama ilme kuin sängyllä istuessamme. En haluaisi katsoa kärsivää katsetta enää hetkeäkään, mutta en voi olla tuijottamatta tytön silmiin. "Daniel..." Emily aloittaa. Kuulen äänestä kivun, mutta en jaksu välittää siitä. En voi kuin nyökätä. Yritän niellä itkun. Minun pitää pystyä pysymään kasassa nyt, hänen takiaan. "Rakastan sinua. Ja haluan, että muistat sen aina tästä eteenpäin." Nyökkään. En voi vastata muuta. "Lupaa se" hän sanoo hiljaa. Yritän pitää ääneni kasassa, mutta se ei onnistu. "Lupaan" kuiskaan lopulta niin hiljaa, että Emily on ainut, joka sen kuulee. Hän hymyilee hieman, sulkee silmänsä. "Hei, katso minuun" pyydän anovasti kuiskaten. Hän tekee, kuten pyydän. Katson sinisiin silmiin vielä kerran, kunnes sulkee ne uudelleen. "Ei" henkäisen. Rintakehä painuu hengityksen loppuessa. Emily on poissa. Hän kärsi koko lyhyen elämänsä ajan huonoista oloista, jatkuvasta kivusta. Ja hänen lyhyt elämänsä päättyi kipuun, kun luoti osui rintakehän oikeaan reunaan. Tyttö kuoli muutamassa minuutissa. "Rakastan sinua, Emily" kuiskaan hiljaa. Lasken tytön ruumiin varovasti maahan, enkä enää jaksu vastustaa itkua. Nousen maasta, kävelen kohti asean kanssa heiluvaa miestä. Hän varoittaa, kahdesti. Lopulta kuulen laukauksen, tunnen viiltävän kivun. Kaadun maahan kuullessani Jackin äänen. "Daniel!" Veljeni tulee viereeni, ottaa kiinni kädestäni. Muodostan huulillani äänettömästi sanan anteeksi. Jack nyökkää, pitää koko ajan varmasti kädestäni kiinni. Ja lopulta, näen Emilyn uudelleen.